Zarissa Windzak

Droomsurfer

Met illustraties van Sofie van Schadewijk

Salto

Eigenwijze wolk

Grote, pluizige wolken drijven door de donkere nacht als reusachtige suikerspinnen. Langzaam drijven ze uit elkaar en maken ze plaats voor de enorme maan. En als je op dit precieze moment uit je raam kijkt, zie je iets geks. De grootste wolk verliest opeens een stuk van zijn pluizigheid. Echt waar! Het is alsof een klein stukje wolk ineens besluit: 'Ik heb er genoeg van! Ik begin mijn eigen wolk!'

Maar dat stukje wolk zweeft niet rustig weg. Nee, het suist als een raket door de lucht! *WIEEEEEEH!* Eerst recht vooruit, dan wiebelt het heen en weer alsof het niet kan kiezen waar het naartoe wil. Links! Rechts! Recht omhoog! En … *WOESH!* … weer omlaag. Als je met je ogen knippert, is het al weg.

Misschien heb je zelf niets gezien. Jij ligt waarschijnlijk lekker warm onder je deken. Misschien droom je wel van een gigantische achtbaan die zo hoog is dat hij de maan raakt.

Of dat je het winnende doelpunt scoort in de wereldbeker (gefeliciteerd trouwens). Maar … ook best jammer. Want als je nou wél wakker was geweest, als je uit bed was gesprongen, naar het raam was gerend en je neus tegen het glas had gedrukt … Dan had je misschien het meisje gezien. Ja, echt! Een meisje dat zich vastklampt aan dat kleine, eigenwijze stukje wolk. Misschien had je zelfs de *BONK!* gehoord toen de wolk recht tegen het raam van een appartement knalde.

Hoofdstuk 1

Kablam! Het dikke geschiedenisboek knalt op Reina's tafel. Ze schrikt van het plotselinge geluid en schuift bijna van haar stoel. Om haar heen schieten klasgenoten in de lach. En niet eens stiekem. Ze kan wel door de grond zakken. In de rij voor haar ziet ze Arbin kijken. Hij beweegt zijn lippen zonder geluid. Maar Reina weet precies wat hij zou zeggen als hij het hardop durfde: 'Wat een weirdo.'

Haar wangen worden warm. Onder de tafel balt ze haar handen tot vuisten.

'Reina, heb je me wel gehoord?' vraagt juf Melissa ongeduldig. O nee, had de juf soms iets gezegd? Of gevraagd? Ze weet het niet zeker. Had ze maar opgelet. Juf Melissa zucht diep en schudt vermoeid haar hoofd. Dat doet ze al de tweede keer vandaag. Of is het al de derde?

'Opletten, Reina! Zorg dat ik mezelf niet hoef te herhalen', waarschuwt ze en ze draait zich terug

naar het digibord vooraan in de klas. Reina voelt de ogen van haar klasgenoten prikken in haar lijf. Ze grijpt snel een pen en buigt zich zo diep over haar papier dat het lijkt alsof ze de woorden wil inademen.

Ze zou alles geven voor een onzichtbaarheidsmantel. Of desnoods een ring die haar zomaar – *poef!* – uit het zicht laat verdwijnen. Eigenlijk heeft ze de beste plek in de klas: op de laatste rij, helemaal linksachter. Ver van de deur, dus ook ver genoeg van de drukte wanneer iedereen aan het eind van het laatste uur naar buiten stormt. In haar hoekje in de klas kan ze bijna onzichtbaar zijn. Hier valt ze nauwelijks op. Ondertussen kan ze alles lekker in de gaten houden. Soms ziet ze zelfs meer dan juf Melissa. Zoals Jens en Luana die stiekem briefjes uitwisselen. Of Gina die de oude telefoon van haar zus alweer naar school heeft gesmokkeld. Niemand die het merkt als Reina onrustig op de elastische wiebelband rond haar stoelpoten stuitert. Of als ze tekeningen maakt achteraan in haar rekenboek. Beter nog: er is niemand die het opmerkt als ze begint te droomsurfen. Wanneer ze dat doet, vervaagt de wereld om haar heen. De stoelen veranderen in wazige vlekken. Juf Melissa's stem verdwijnt in de verte. En Reina … Reina glijdt

stilletjes weg. Soms is ze een krijgerprinses. Zo een die het water uit de lucht kan halen met haar handen. Soms is ze de enige op aarde die met duiven kan praten en toevallig opvangt dat ze een geheim plan hebben om de wereld te veroveren. En vandaag? Vandaag kan ze gedachten lezen. Maar daarvoor moet haar hoofd helemaal leeg zijn.

Ze stuitert wat harder op het elastiek. Dat is er eigenlijk zodat ze minder wiebelt op haar stoel. Volgens juf Melissa helpt het haar om beter op te letten. Maar stiekem maakt het haar spieren gewoon lekker los, zodat ze kan wegdromen. Zie daar, het werkt al. Reina voelt zich steeds lichter. Ze sluit haar ogen even en ziet zichzelf als een pluimpje blauwe rook boven de klas zweven. De gedachten van haar klasgenoten hebben kleuren. Ze zwaait met haar armen en zweeft naar Arbin. Boven zijn hoofd cirkelt iets groens. Hij is vast jaloers, op Luana, omdat zíj naast Jens zit. Luana en Jens vinden elkaar leuk. Hun gedachten draaien om elkaar heen als roze suikerspin. Bleh, moeten die nu echt zo klef doen? Reina zweeft verder, naar voren. Naar juf Melissa. Haar rug is nog steeds naar de klas gericht, maar boven haar hoofd dondert iets groots en grijs. Het groeit. Het wordt donkerder. Wat is er met haar aan de hand?

‘REINA! Zo is het genoeg!’

Ineens staat juf Melissa weer voor haar. Haar armen hangen strak langs haar lijf. Haar gezicht is rood en wat ademt ze zwaar. *Floep!* Reina valt terug in haar lichaam. Terug op haar stoel. In haar hoekje.

Op het harde houten bankje in de gang wiebelt Reina met haar been. Ze knaagt aan haar nagels en houdt de deur aan de overkant scherp in de gaten. Haar blauwe glitternagellak bladdert langzaam af, vlokje voor vlokje, maar dat kan haar niets schelen. Ze balt haar vuisten, gromt nijdig en geeft haar rugzak een harde schop. Het is zó oneerlijk! Ze schopt er nog eens tegen. Toch voelt ze zich niet beter. Ze springt op en stampt door de gang. Af en toe blaast ze luid door haar neus. Haar schouders rijzen en dalen snel.

'Ik heb niks gedaan. Juf Melissa is degene die iedereen afleidt. Niet ik', mompelt ze. En nu moet ze dat ook nog eens gaan uitleggen aan de directeur. Dan hoort ze het zachte klikje van een deur die opengaat. Bliksemsnel springt ze terug op het bankje. Maar het is niet de directeur die naar buiten komt. Het is juf Karima.

'Kijk eens aan, wie hebben we daar?'

Haar ogen lachen achter dikke brilglazen. Reina lacht niet terug.

'Zullen we even praten?' stelt juf Karima voor. Maar Reina weet dat het eigenlijk geen vraag is. In de kleine opslagkamer, die is omgetoverd tot een kantoor, zakt Reina op een stoel. Juf Karima vouwt haar vingers in elkaar. Haar huid is zacht en romig

van kleur, haar roze wangen passen goed bij de zalmkleurige hoofddoek die haar gezicht omlijst.

'Juf Melissa zegt dat je weer zat te dagdromen in de klas', begint ze.

Reina zakt nog verder onderuit. Haar vingers trommelen op haar bovenbenen.

'Droomsurfen', fluistert ze. Juf Karima's gezicht licht op.

'Droomsurfen? Dat ken ik nog niet. Hoe werkt dat?'

Reina haalt haar schouders op. Meestal heeft ze wel meer te vertellen aan juf Karima. Maar vandaag zou ze liever weer in bed kruipen. Nog liever dat dan hier in dit benauwde hok met de zorgjuf te zitten.

'Hoe dan ook,' gaat juf Karima verder, 'volgens juf Melissa ben je deze week wel héél veel aan het droomsurfen. Het leidt de klas te veel af.'

'Ik stoor helemaal niemand! Zíj is het die steeds naar me schreeuwt!' roept Reina verontwaardigd. Ze ademt zwaar door haar neus. Tegenover haar wacht juf Karima rustig af. Ze glimlacht nog steeds vriendelijk.

'Ik snap dat het ... oneerlijk kan voelen', zegt ze zacht. Ze denkt even na. Reina vindt het fijn dat juf Karima nooit zomaar ratelt, maar altijd goed

nadenkt voordat ze iets zegt. Kon zij dat ook maar. ‘Maar … terwijl jij aan het droomsurfen bent, praat je een beetje in jezelf. Niet hard hoor, maar net genoeg om de anderen af te leiden. Juf Melissa zegt dat het ook gebeurt tijdens de lunch, op de speelplaats en bij groepstaken.’

Reina kijkt naar haar handen op haar schoot. Dat wist ze niet. Ze bijt op haar onderlip. Tja, niet gek dat iedereen haar *weird* vindt.

‘Hoe slaap je eigenlijk?’ vraagt juf Karima, en ze leunt iets naar voren. Reina haalt weer haar schouders op. Helemaal niet goed. Maar dat gaat ze haar echt niet vertellen.

‘Heb je er al met je …’ begint juf Karima, maar ze maakt de zin niet af.

Niet over haar praten. Niet over haar praten. Niet. Over. Haar. Praten, denkt Reina, terwijl ze haar ogen stevig dichtknijpt. Misschien heeft ze dan toch superkrachten, want juf Karima verandert van onderwerp.

‘Ik wil wel meer weten over dat droomsurfen. Hoe voelt dat precies?’

Reina gaat rechtop zitten, opgelucht.

‘Alsof ik in een film zit. Een coole film die ik zelf heb bedacht. Alleen … eh … ben ik daar anders.’

‘Anders hoe?’

‘Weet ik niet. Alsof ik superkrachten heb. Of geheime missies moet doen …’

‘Of alsof je racet in de grand prix?’ zegt juf Karima met een knipoog.

‘Eh … ja. Het verandert steeds’, zegt Reina, een beetje verbaasd dat Karima nog weet hoe gek ze is op formule 1-wedstrijden. Ze werpt een blik op de gesloten deur, gewoon om zeker te zijn dat niemand hen afluistert.

‘Klinkt spannend. Ik snap wel dat je dan liever daar bent dan hier’, zegt juf Karima.

Reina knikt en forceert een lach op haar gezicht. Als het kon, zou ze altijd droomsurfen en nooit meer terugkomen.

Windzak, Zarissa
Droomsurfer

© 2026 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Zarissa Windzak
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be

Illustraties en omslagontwerp: Sofie van Schadewijk
Vormgeving: KaaTigo
Trefwoorden: ADHD, dagdromen, verlies

D/2026/0034/32
ISBN 978 90 02 28700 8
NUR 283

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining (art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).